

Rooma vahvistaa näyn – numero yhdeksän

Perustusten hylkääminen: ”Jatkuvan” kiista ja totuuden kieltämisen seuraukset adventistisessä profetiassa

Jeff Pippenger
2024-08-21

Käsitlemme parhaillaan profeetallista linjaa niistä kiistoista adventtihistorian piirissä, jotka ovat koskeneet Rooman erilaisia symboleja. Käsitlemme parhaillaan Danielin kirjan ”jokapäiväistä”. Tuo kiista edustaa adventismin perustusten hylkäämistä, Profetian Hengen arvovallan hylkäämistä sekä Jumalan valitseman sanansaattajan hylkäämistä. Myös Millerin työn hylkääminen merkitsee niiden opetusten hylkäämistä, jotka taivaalliset enkelit olivat antaneet Millerille ja jotka johdattivat hänet ymmärtämään sen sanoman, joka syntyi tiedon lisääntymisen myötä, kun Danielin kirja avattiin vuonna 1798.

Ne, jotka hylkäävät totuuden, joka tunnistaa sen vallan (pakanallisen Rooman), joka 2. Tessalonikalaiskirjeessä pidatti paavillisen vallan ilmestymästä, osoittavat, etteivät he rakasta totuutta, ja koska he hylkäävät totuuden rakkauden, he ottavat vastaan valheen. Valhe puolestaan tuo heidän ylleen väkevän eksytyksen. Valhe on syy, ja väkevä eksytys, jonka he saavat osakseen, on seuraus. Totuuden rakkauden puute on heidän vaikuttimensa. Valhe edustaa valintaa hyväksyä raamatullinen oppi pluralistisesti, vastakohtana niille, jotka uskovat absoluuttiseen totuuteen. Tästä syystä Jesajan kuvaus Paavalin väkevästä eksytyksestä esitetään eksytyksinä, ei vain yhtenä eksytyksenä. Toinen ryhmä taas on niitä, jotka rakastavat totuutta, hyväksyvät absoluuttisen totuuden lähtökohdan ja jotka Jesaja tunnistaa niiksi, jotka vapisevat Jumalan sanan edessä.

Näin sanoo Herra: Taivas on minun valtaistuimeni, ja maa minun jalkojeni astinlauta. Missä on se huone, jonka te minulle rakennatte, ja missä on minun lepopaikkani? Sillä kaiken tämän on minun käteni tehnyt, ja niin ovat kaikki nämä tulleet olemaan, sanoo Herra. Mutta tähän minä katson: siihen, joka on nöyrä ja hengeltään murtunut ja vapisee minun sanani edessä. Joka teurastaa härän, on kuin surmaisi ihmisen; joka uhraa karitsan, on kuin katkaisisi koiralta kaulan; joka tuo ruokauhrin, on kuin uhraisi sian verta; joka polttaa suitsuketta, on kuin ylistäisi epäjumalaa. Niin, he ovat valinneet omat tiensä, ja heidän sielunsa mielistyy heidän kauhistuksiinsa. Niinpä minäkin valitsen heille harhakuvat ja saatan heidän pelkonsa tulemaan heidän päälleen, koska silloin kun minä kutsuin, ei kukaan vastannut, silloin kun minä puhuin, he eivät kuulleet; vaan he tekivät sitä, mikä oli pahaa minun silmieni edessä, ja valitsivat sen, mihin minä en mielistynyt. Kuulkaa Herran sana, te, jotka vapisette hänen sanansa edessä: Teidän veljenne, jotka vihaavat teitä, jotka karkottavat teidät minun nimeni tähden, sanovat: ”Olkoon Herra kirkastettu”; mutta hän on ilmestynyt teidän iloksenne, ja he joutuvat häpeään. Jesaja 66:1–5.

Ne, jotka vapisevat Jumalan sanan edessä, ovat Israelin karkotetut, jotka viimeisinä päivinä ovat ne, joita lippumerkki edustaa.

Ja hän pystyttää kansoille lipun ja kokoaa Israelin karkotetut sekä kerää yhteen Juudan hajotetut maan neljältä ääreltä. Jesaja 11:12.

Jumala osoittaa, että juuri hän on tehnyt sen huoneen, jonka niiden turmeltuneita uhreja esittävien ryhmä väittää tehneensä. Juuri siihen huoneeseen he turvaavat julistaessaan: ”Tämä on Herran temppeli.”

Asetu Herran huoneen porttiin ja julista siellä tämä sana ja sano: Kuulkaa Herran sana, kaikki te Juudan väki, jotka kuljette näistä porteista sisään kumartaaksenne Herraa. Näin sanoo Herra Sebaot, Israelin Jumala: Parantakaa tienne ja tekonne, niin minä annan teidän asua tässä paikassa. Älkää luottako valheellisiin sanoihin sanoen: Herran temppeli, Herran temppeli, Herran temppeli nämä ovat. Jeremia 7:2–4.

Ne, jotka ”luottavat” valheellisiin sanoihin, ovat niitä, jotka uskovat valheen. Talo, jonka Herra rakensi, pystytettiin sille perustukselle, jonka Hän myös itse oli tehnyt. Se joukko, joka kieltäytyi vastaamasta, kun Jumala kutsui, valitsi omat tiensä ja mielistyi kauhistuksiin. He valitsivat ”teitä” ja ”kauhistuksia” monikossa, vaikka Jeremia ilmoitti, että sisällä vaellettavaksi oli vain yksi tie.

Näin sanoo Herra: Seisokaa teillä ja katsokaa, ja kysykää ikivanhoja polkuja, missä on hyvä tie, ja vaeltakaa sitä, niin te löydätte levon sieluillenne. Mutta he sanoivat: Emme vaella sitä. Minä asetin myös vartijoita teidän ylitsenne, sanoin: Kuulkaa pasuunan ääntä. Mutta he sanoivat: Emme kuule. Sentähden kuulkaa, te kansakunnat, ja tiedä, oi seurakunta, mitä heidän keskuudessaan on. Kuule, oi maa: katso, minä tuon onnettomuuden tämän kansan päälle, heidän ajatustensa hedelmän, sillä he eivät ole kuulleet minun sanojani eivätkä minun lakiani, vaan ovat hylänneet sen. Mitä varten minulle tulee suitsuketta Sebasta ja hyvänhajuista kalmoruokoa kaukaisesta maasta? Teidän polttouhrinne eivät ole otolliset, eivätkä teidän teurasuhrinne ole minulle mieluisat. Jeremia 6:16–20.

Viidennessätoista luvussa Jeremia kutsuu pahaa seurakuntaa, joka ei tahtonut kuulla, vaikka sillä oli korvat, ”pilkkajien seurakunnaksi”. Tälle seurakunnalle annettiin ”vartija” sekä ensimmäisen että toisen enkelin sanoman historiassa ja jälleen kolmannen enkelin historian aikana, mutta he kieltäytyivät vaeltamasta hyvää tietä, joka on vanhat polut. Sen sijaan he vaelsivat ”teitä”. Tästä syystä Jesaja osoittaa, että Jumala valitsee moninaiset eksytykset, koska he valitsivat useiden väärin polkujen moninaisuuden vanhojen polkujen ehdottoman tien sijasta. Jesajan todistuksen mukaisesti Herra hylkää pilkkajien seurakunnan jumalanpalveluksen. Sister White yhdistää suoraan Jesajan eksytysten moninaisuuden Paavalin väkevään eksytykseen, ja hän sijoittaa sen perustotuuksien hylkäämisen yhteyteen, sen perustuksen, jonka varaan Herra rakensi ja rakentaa huoneensa.

”Hän, joka näkee pinnan alle, joka lukee kaikkien ihmisten sydämet, sanoo niistä, joilla on ollut suuri valo: ’He eivät ole murheellisia eivätkä hämmästyneet moraalisen ja hengellisen tilansa tähden.’ Niin, he ovat valinneet omat tiensä, ja heidän sielunsa mielistyy heidän kauhistuksiinsa. Minäkin valitsen heidän eksytyksensä ja saatan heidän pelkonsa heidän päälleen; sillä kun minä kutsuin, ei kukaan vastannut; kun minä puhuin, he eivät kuulleet, vaan tekivät pahaa minun silmiäni edessä ja valitsivat sen, mihin minä en mieltynyt.’ Jumala lähettää heille väkevän eksytyksen, niin että he uskovat valheen’, koska ’he eivät ottaneet

vastaan totuuden rakkautta pelastuakseen’, ’vaan mielistyivät vääryyteen’. Jesaja 66:3, 4; 2. Tessalonikalaiskirje 2:11, 10, 12.

”Taivaallinen Opettaja kysyi: ’Mikä voimakkaampi harha voi pettää mieltä kuin se, että teeskentelet rakentavasi oikealle perustukselle ja että Jumala hyväksyy tekosi, vaikka todellisuudessa toimit monessa asiassa maailmallisen menettelytavan mukaan ja teet syntiä Jehovaa vastaan? Voi, se on suuri petos, kiehtova harhakuva, joka ottaa vallan mielistä, kun ihmiset, jotka ovat kerran tunteneet totuuden, erehtyvät pitämään jumalisuuden muotoa sen hengenä ja voimana; kun he luulevat olevansa rikkaita, rikastuneita eivätkä mitään tarvitsevia, vaikka todellisuudessa he tarvitsevat kaikkea.”

”Jumala ei ole muuttunut uskollisia palvelijoitaan kohtaan, jotka pitävät vaatteensa tahrattomina. Mutta monet huutavat: ’Rauha ja turvallisuus’, vaikka äkillinen perikato on tulossa heidän päälleen. Ellei tapahdu perusteellista parannusta, elleivät ihmiset nöyryytä sydäntään tunnustamalla syntinsä ja ota vastaan totuutta sellaisena kuin se on Jeesuksessa, he eivät koskaan pääse taivaaseen. Kun puhdistus tapahtuu meidän keskuudessamme, emme enää lepää huolettomina ja kerskaa olevamme rikkaita ja rikastuneita, vailla mitään tarvetta.

”Kuka voi totuudenmukaisesti sanoa: ’Meidän kultamme on tulossa koeteltu; meidän vaatteemme ovat maailmasta tahraantumattomat’? Näin Opettajamme osoittavan niin sanotun vanhurskauden vaatteita. Riisuttuaan ne pois Hän paljasti niiden alta saastaisuuden. Sitten Hän sanoi minulle: ’Etkö näe, kuinka he ulkokultaisesti ovat peittäneet saastaisuutensa ja luonteensa mädännäisyyden?’ ”Kuinka onkaan uskollinen kaupunki tullut portoksi!” Minun Isäni huone on tehty kauppahuoneeksi, paikaksi, josta jumalallinen läsnäolo ja kirkkaus ovat poistuneet! Tämän tähden on heikkoutta, ja voimaa ei ole.” Testimonies, osa 8, 249, 250.

Kyseisessä kohdassa Jeremian pilkkaaajien joukko samaistetaan laodikealaisiin, jotka ovat tyhmiä neitsyitä.

”Kirkon tilasta, jota tyhmät neitsyet edustavat, puhutaan myös Laodikean tilana.” Review and Herald, 19. elokuuta 1890.

Tyhmät neitsyet ilmaisevat öljyn puutteensa keskiyön huudon saapuessa, kun he vastaanottavat eksytyksen, joka vastaa heidän omaa aikaisempaa valintaansa siitä, mitä tietä kulkea, samalla kun he hylkäävät Jeremian vanhat polut. Vanhat polut ovat se paikka, josta lepo ja virvoitus löytyvät, ja lepo ja virvoitus ovat myöhäissade.

”Minulle osoitettiin aika, jolloin kolmannen enkelin sanoma oli päättymässä. Jumalan voima oli levännyt Hänen kansansa yllä; he olivat saattaneet työnsä päätökseen ja olivat valmistautuneet edessään olevaan koetuksen hetkeen. He olivat saaneet myöhäissateen eli virvoituksen Herran kasvojen edestä, ja elävä todistus oli elvytetty. Viimeinen suuri varoitus oli kaikunut kaikkialla, ja se oli kuohuttanut ja raivostuttanut maan asukkaat, jotka eivät tahtoneet ottaa sanomaa vastaan.” Early Writings, 279.

Pyhän Hengen vuodatuksen aikana voimallinen eksytys vuodatetaan tyhmien laodikealaisten neitsyiden päälle, niiden, jotka eivät rakasta totuutta ja valitsivat sen tähden uskoa valheen totuuden sijasta. Totuuden hylkääminen rinnastetaan lain hylkäämiseen, sillä Jumalan laki on

ruumiillistunut Hänen profeetallisissa säännöissään.

”Ilmoitus ei ole jonkin uuden luomista tai keksimistä, vaan sen ilmenemistä, mikä ennen paljastamistaan oli ihmisille tuntematonta. Evankeliumiin sisältyvät suuret ja ikuiset totuudet paljastuvat uutteran tutkimisen ja itsemme nöyryyttämisen kautta Jumalan edessä. Jumalallinen Opettaja johtaa nöyrän totuuden etsijän mieltä; ja Pyhän Hengen johdatuksen kautta Sanan totuudet tehdään hänelle tunnetuiksi. Eikä voi olla varmempaa eikä tehokkaampaa tiedon tietä kuin se, että näin tullaan johdetuksi. Vapahtajan lupaus oli: ’Mutta kun hän tulee, totuuden Henki, hän johdattaa teidät kaikkeen totuuteen.’ Pyhän Hengen lahjan kautta meidät saatetaan ymmärtämään Jumalan Sana.”

Psalminlaulaja kirjoittaa: ”Kuinka nuorukainen pitää tiensä puhtaana? Noudattamalla sinun sanaasi. Koko sydämeistäni minä etsin sinua; älä salli minun eksyä sinun käskyistäsi.... Avaa minun silmäni, että minä näkisin sinun laistasi ihmeellisiä asioita.”

”Meitä kehoitetaan etsimään totuutta niin kuin kätkeytyä aarretta. Herra avaa totuuden vilpittömän etsijän ymmärryksen, ja Pyhä Henki tekee hänet kykeneväksi käsittämään ilmoituksen totuudet. Tätä psalmikirjoittaja tarkoittaa rukoillessaan, että hänen silmänsä avattaisiin näkemään lain ihmeellisiä asioita. Kun sielu huokaa Jeesuksen Kristuksen täydellisyyksien puoleen, mieli tulee kykeneväksi käsittämään paremman maailman kirkkaudet. Vain jumalallisen Opettajan avulla voimme ymmärtää Jumalan sanan totuudet. Kristuksen koulussa opimme olemaan sävyisiä ja nöyriä, koska meille annetaan ymmärrys jumalisuuden salaisuuksista.” Sabbath School Worker, 1. joulukuuta 1909.

Hylätä myöhäissateen sanoma tai menetelmä on sama kuin hylätä Jumalan laki. Kun Jeremia sanoi, että ”he eivät ole kuulleet minun sanojani eivätkä minun lakiani, vaan ovat hylänneet sen”, hän on Hosean kanssa samaa mieltä.

Minun kansani joutuu häviöön tiedon puutteen tähden. Koska sinä olet hyljännyt tiedon, minäkin hylkään sinut, niin ettet enää ole minun pappini; koska olet unohtanut Jumalasi lain, minäkin unohdan sinun lapsesi. Hoos. 4:6.

Tieto, jonka tyhmät hylkäävät, on tiedon lisääntyminen, jonka Daniel osoittaa tapahtuvan lopun aikana. Lopun aikana vuonna 1798 ja sitten jälleen lopun aikana vuonna 1989 tapahtui tiedon lisääntyminen, joka muotoiltiin sen sanansaattajan kautta, jonka Jumala valitsi käyttääkseen, kun Hän rakensi perustuksen kummallekin näistä kahdesta rinnakkaisesta sukupolvesta. Nuo perustavat totuudet järjestettiin tiettyjen raamatullisten sääntöjen mukaisesti, jotka ilmoitettiin valituille sanansaattajille heidän omissa historianvaiheissaan, ja nuo perustavat totuudet ovat Jeremian vanhat polut, ja ne ovat totuuksia, jotka lopulta edustavat keskiyön huudon ja suuren huudon sanomien öljyä. Myöhäissade synnyttää Keskiyön huuto -sanoman sadan neljäkymmenenneljän tuhannen sinetöimisen historiassa, ja sen jälkeen se synnyttää suuren huudon sanoman siinä historiassa, jossa kootaan Jumalan toinen lauma, joka on vielä Babylonissa. Myöhäissade on sekä sanoma että se menetelmä, joka synnyttää sanoman. Danielin tiedon lisääntyminen käynnistää kolmivaiheisen koetuksen.

Ja hän sanoi: Mene tietäsi, Daniel, sillä nämä sanat pysyvät suljettuina ja sinetöityinä lopun aikaan asti. Monet puhdistetaan, valkaistaan ja koetellaan; mutta jumalattomat harjoittavat jumalattomuutta, eikä yksikään jumalattomista ymmärrä; mutta viisaat ymmärtävät. Daniel 12:9, 10.

Danielin jumalattomat ovat Matteuksen tyhmiä neitsyitä, jotka päättävät pitää kiinni laodikealaisesta tilastaan. Heidän tilansa tulee ilmi Danielin kolmen koetuksen kolmannessa vaiheessa, jolloin sekä viisaita että jumalattomia koetellaan. Viimeinen koetus on se, jossa tuomio pannaan täytäntöön, ja molemmat ryhmät ilmaisevat, onko heillä öljyä.

”Nämä vertaukset opettavat jälleen, ettei tuomion jälkeen ole koetusaikaa. Kun evankeliumin työ on saatettu päätökseen, seuraa välittömästi erottaminen hyvien ja pahojen välillä, ja kummankin ryhmän kohtalo on ikuisesti määrätty.” Christ’s Object Lessons, 123.

Luonteen ilmeneminen kolmannessa koetuksessa osoittaa palvojat joko tyhmiksi laodikealaisiksi tai viisaiksi filadelfialaisiksi. Viimeinen koetus toteutuu yhdessä myöhäissateen sanoman kanssa, joka on tuotu valoon myöhäissateen metodologian avulla. Myöhäissateen metodologian hylkääminen asettaa sielun sellaiseen asemaan, ettei se voi ymmärtää myöhäissateen sanomaa. Jesaja osoittaa, että sanoma ja metodologia muodostavat viimeisen koetuksen.

Ketä hän opettaisi tuntemaan tiedon, ja kenelle hän tekisi opin ymmärrettäväksi? Niillekö, jotka on vieroitettu maidosta ja erotettu rinnoilta? Sillä käsky käskyn päälle, käsky käskyn päälle; sääntö säännön päälle, sääntö säännön päälle; vähän täällä, vähän tuolla. Totisesti änkyttävin huulin ja vieraalla kielellä hän puhuu tälle kansalle. Hän, joka sanoi heille: Tässä on lepo, antakaa uupuneen levätä; ja tässä on virvoitus — mutta he eivät tahtoneet kuulla. Niin Herran sana oli heille: käsky käskyn päälle, käsky käskyn päälle; sääntö säännön päälle, sääntö säännön päälle; vähän täällä, vähän tuolla; että he menisivät ja kaatuisivat selälleen ja murskaantuisivat ja joutuisivat paulaan ja tulisivat vangituiksi. Sentähden kuulkaa Herran sana, te pilkkaajat, tämän kansan hallitsijat Jerusalemissa. Koska te sanotte: Me olemme tehneet liiton kuoleman kanssa, ja tuonelan kanssa meillä on sopimus; kun tulviva ruoska käy läpi, ei se meihin ulotu; sillä me olemme tehneet valheesta turvamme ja petokseen me olemme kätkeytyneet. Sentähden, näin sanoo Herra, Herra: Katso, minä lasken Siioniin peruskiveksi kiven, koetellun kiven, kalliin kulmakiven, lujasti perustetun; joka uskoo, se ei pakene. Ja minä panen oikeuden mittanuoraksi ja vanhurskauden luotilangaksi; ja rakeet pyyhkäisevät pois valheen turvan, ja vedet tulvivat piilopaikan yli. Ja teidän liittonne kuoleman kanssa pyyhkitään pois, eikä sopimuksenne tuonelan kanssa kestä; kun tulviva ruoska käy läpi, te jätte sen tallattaviksi. Jesaja 28:9–18.

Raamatun profetian ”tulviva vitsaus” on asteittain etenevä sunnuntailakikriisi, joka alkaa pian tulevasta sunnuntailaista Yhdysvalloissa. Ne tyhmät, jumalattomat laodikealaiset, joilla ei ole ”rakkautta totuuteen” ja jotka sen vuoksi hylkäävät tiedon lisääntymisen, uskovat, ettei ”tulviva vitsaus” ”tule” heidän ylitseen, sillä muun muassa he ovat valinneet hyväksyä väärän määritelmän eräästä Roomaa kuvaavasta symbolista Raamatun profetiassa. Näin tehdessään he ovat tuottaneet väärän profeetallisen mallin oman profeetallisen perustuksensa varaan. Heidän perustuksensa on rakennettu hiekalle, joka kuvaa lukemattomia pieniä murskattuja kiviä. Viisasten perustus on

rakennettu yhden Kallion varaan.

Sen armon mukaan, joka minulle on annettu, minä olen taitavan rakennusmestarin tavoin laskenut perustuksen, ja toinen rakentaa sille. Mutta katsokoon kukin, kuinka hän sille rakentaa. Sillä muuta perustusta ei kukaan voi laskea kuin sen, joka on laskettu, ja se on Jeesus Kristus. Mutta jos joku rakentaa tälle perustukselle kultaa, hopeaa, jalokiviä, puita, heinää, olkia, niin kunkin teko on tuleva ilmi; sillä se päivä on sen osoittava, koska se ilmestyy tulessa, ja tuli on koetteleva, millainen kunkin teko on. 1. Korinttolaiskirje 3:10–13.

Väärät perustukset asetetaan vastakkain todellisen perustuksen kanssa, joka on Kristus Jeesus — Kallio. Todellinen tai väärä perustus paljastuu Danielin kolmesta koetuksesta viimeisessä. Se ”paljastetaan tulessa” — liiton Sanansaattajan tulessa, hänen, joka on äkisti tuleva temppeliinsä. Silloin käy ilmi luokka, joka on tehnyt liiton kuoleman kanssa, ja luokka, joka on tehnyt elämän liiton.

Katso, minä lähetän sanansaattajani, ja hän on valmistava tien minun eteeni. Ja Herra, jota te etsitte, on äkisti tuleva temppeliinsä, liiton sanansaattaja, jota te halajatte; katso, hän tulee, sanoo Herra Sebaot. Mutta kuka kestää hänen tulemisensa päivän, ja kuka pysyy pystyssä, kun hän ilmestyy? Sillä hän on niin kuin sulattajan tuli ja niin kuin vaatteidenvalkaisijain saippua. Ja hän istuu sulattajana ja hopean puhdistajana; hän puhdistaa Leevin pojat ja kirkastaa heidät niin kuin kullan ja hopean, että he voivat tuoda Herralle uhrilahjan vanhurskaudessa. Silloin Juudan ja Jerusalemin uhrilahja on oleva Herralle otollinen niin kuin muinaisina päivinä ja niin kuin entisinä vuosina. Ja minä lähestyn teitä tuomiolle ja olen nopea todistaja velhoja vastaan ja avionrikkokkia vastaan ja väärin vannojia vastaan ja niitä vastaan, jotka sortavat palkkalaista hänen palkassaan, leskeä ja orpoa, ja jotka vääntävät muukalaisen oikeuden, eivätkä pelkää minua, sanoo Herra Sebaot. Malakia 3:1–5.

Liiton sanansaattaja lähestyy tuomiolla, kun Danielin koetusprosessi saavuttaa kolmannen koetuksen ja viisaat sekä jumalattomat pannaan koetukselle. Danielin kolmivaiheinen koetusprosessi alkaa lopun aikana, jolloin Danielin kirja avataan sineteistään ja tieto lisääntyy. Tiedon lisääntyminen tulee selvästi esiin valitun sanansaattajan työn kautta, hänen, joka puhaltaa pasuunaan. Malakia puhuttelee tuota sanansaattajaa ”sanansaattajaksi”, joka ”valmistaa tien” ennen Liiton sanansaattajan saapumista, hänen, joka tulen kautta paljastaa, kuka on astunut liittoon Hänen kanssaan tai kuka on valinnut tehdä liiton kuoleman kanssa. Milleriläisessä historiassa Kristus tuli äkisti temppeliinsä 22. lokakuuta 1844, tienviitta, joka on esikuva pian tulevasta sunnuntailaista.

”Kristuksen tuleminen meidän ylimmäisenä pappinamme kaikkeinpyhimpään pyhäkön puhdistamista varten, sellaisena kuin se esitetään Danielin kirjassa 8:14; Ihmisen Pojan tuleminen Vanhaikäisen tykö, sellaisena kuin se kuvataan Danielin kirjassa 7:13; ja Herran tuleminen temppeliinsä, josta Malakia ennusti, ovat saman tapahtuman kuvauksia; ja tätä esittää myös yljän tuleminen häihin, niin kuin Kristus kuvaa Matteuksen evankeliumin 25. luvun vertauksessa kymmenestä neitsyestä.” Suuri taistelu, s. 426.

Danielin kolmesta koetuksesta viimeinen tapahtuu pian tulevan sunnuntailain aikana, jolloin liiton Sanansaattaja saapuu ilmaisemaan tulen kautta, kuka on tehnyt liiton elämän tai kuoleman kanssa;

tämä asetetaan leeviläisten asiayhteyteen. Kun Malakia kuvaa Matteuksen viisaita ja tyhmiä neitsyitä, jotka ovat Johanneksen laodikealaiset ja filadelfialaiset sekä Danielin viisaat ja jumalattomat, molemmat ryhmät koetellaan tulella, ja silloin he ilmaisevat, kuka on tai kuka ei ole leeviläinen.

Leeviläiset ovat niiden vertauskuva, jotka pysyivät uskollisina kultaisiin vasikoihin liittyneissä kahdessa kapinassa. Ensimmäinen kapina oli Aaronin kapina, ja toinen Jerobeamin kapina. Molemmissa esikuvissa leeviläiset edustivat uskollisia, ja molemmat esikuvat tarjoavat kaksi todistajaa pian tulevan sunnuntailain aikana leeviläisten edustaman ryhmän uskollisuudesta. Aaron teki kultaisen vasikan. Kulta on Babylonin vertauskuva, ja vasikka on pedon kuva. Sen jälkeen hän määräsi juhlan, ja tyhmit ihmiset tanssivat alastomina vasikan ympärillä. Koko heidän kapinansa perustui heidän valitun sanansaattajan, Mooseksen, hylkäämiseensä ja sai siitä käyttövoimansa.

Ja Mooses sanoi Aaronille: Mitä tämä kansa on sinulle tehnyt, että olet saattanut heidän päällensä näin suuren synnin? Niin Aaron sanoi: Älköön herrani viha syttykö; sinä tiedät tämän kansan, että se on taipuvainen pahaan. Sillä he sanoivat minulle: Tee meille jumalat, jotka kulkevat meidän edellämme; sillä me emme tiedä, mitä on tapahtunut tälle Moosekselle, sille miehelle, joka toi meidät pois Egyptin maasta. Niin minä sanoin heille: Kenellä hyvänsä on kultaa, irrottakoon sen. Ja he antoivat sen minulle; sitten minä heitin sen tuleen, ja tästä tuli tämä vasikka. Ja kun Mooses näki, että kansa oli hillitön; (sillä Aaron oli tehnyt sen hillittömäksi häpeäksi heidän vihollistensa silmissä:) silloin Mooses asettui leirin portille ja sanoi: Kuka on Herran puolella? Tulkoon minun luokseni. Ja kaikki Leevin pojat kokoontuivat hänen luoksensa. Ja hän sanoi heille: Näin sanoo Herra, Israelin Jumala: Pankoon jokainen miekkansa kupeelleen ja kulkekoon edestakaisin portista porttiin halki leirin ja surmatkoon kukin veljensä ja kukin toverinsa ja kukin lähimmäisensä. Ja leeviläiset tekivät Mooseksen sanan mukaan; ja sinä päivänä kaatui kansasta noin kolmetuhatta miestä. 2. Mooseksen kirja 32:21–28.

Tanssineet olivat laodikealaisia, jotka ilmaisivat ”alastomuutensa häpeän”, mikä on kuudennen vitsauksen varoitus, varoitus siitä välttämättömyydestä, että modernin Rooman kolmijakoinen olemus lohikäärmeenä, petona ja vääränä profeettana on ymmärrettävä oikein. Tuo varoitus on jyrkässä ristiriidassa Uriah Smithin yksityisen tulkinnan kanssa, joka turmeli ne totuudet, jotka liittyvät kuudenteen vitsaukseen ja Harmagedoniin.

Ne, jotka ilmensivät laodikealaista tilaansa, olivat hylänneet valitun sanansaattajan arvovallan ja ilmensivät samaa sekavaa ymmärrystä kuin ne, jotka päättävät tunnistaa saatanallisen ”jokapäiväisen” vertauskuvan Kristuksen pyhäkköpalveluksen jumalalliseksi vertauskuvaksi. He katsoivat vapautuksensa johtuneen vertauskuvallisesta jumalasta, mutta jumala, jota he valitsivat palvoa, oli Egyptin jumalan vertauskuva, ja Egypti on lohikäärmeen vertauskuva. Kuten laodikealainen adventismi, he hylkäsivät totuuden, että ”jokapäiväinen” on pakanallisen Rooman, lohikäärmeen, vertauskuva, ja tunnistivat saatanallisen vertauskuvan Kristuksen vertauskuvaksi.

Ihmislapsi, käännä kasvosi faraota, Egyptin kuningasta, vastaan ja profetoi häntä vastaan ja koko Egyptiä vastaan. Puhu ja sano: Näin sanoo Herra Jumala: Katso, minä olen sinua vastaan, farao, Egyptin kuningas, sinä suuri lohikäärme, joka makaa virtojensa keskellä, sinä, joka

sanot: Minun virrani on minun omani, ja minä olen tehnyt sen itselleni. Hesekiel 29:2, 3.

Aaronin kapinalliset uskoivat valheen, että lohikäärmeen vertauskuva, jota kultainen vasikka edusti, oli se jumala, joka oli vapauttanut heidät Egyptin orjuudesta. Laodikealainen adventismi uskoo valheen, että pakanallisen Rooman (lohikäärmeen) vertauskuva, jota ”jokapäiväinen” edustaa, on Kristuksen vertauskuva, jonka tehtävänä on vapauttaa ihmiset synnin orjuudesta Hänen palvelutyössään taivaallisessa pyhäkössä. He hylkäsivät myös valitun sanansaattajan, samoin kuin laodikealainen adventismi teki kiistassa ”jokapäiväisen” symboliikasta.

Laodikealaisen adventismin ensimmäisessä sukupolvessa (1844–1888) he hylkäsivät Millerin työn seitsemän ajan tunnistamisessa. Toisessa sukupolvessaan (1888–1919) he alkoivat hylätä ”jokapäiväisen” totuutta. Kolmannessa sukupolvessaan (1919–1957) he olivat palanneet luopio-protestantismin käsitykseen, jonka mukaan sinun kansasi ryöstäjät on Antiochus Epiphanes. Syyskuun 11. päivänä 2001 he hylkäsivät islamin roolin Raamatun profetiassa, kun kolmas voi saapui tuona päivänä. Miller piti yllä jokaista näistä neljästä totuudesta, ja ne on esitetty Habakukin kahdella taululla; kukin niistä on Millerin työhön liitetty perustotuus, ja sisar White kutsuu häntä ”valituksi”.

Jerobeamin kapina alkoi pohjoisvaltakunnan alkuvaiheessa; tämä valtakunta koostui kymmenestä heimosta, jotka tekivät Jerobeamista ensimmäisen kuninkaansa. Jerobeam teki kaksi kultaista vasikkaa ja asetti toisen Beeteliin, joka merkitsee Jumalan huonetta, ja toisen Daaniin, joka merkitsee tuomiota. Yhdessä Beetel ja Daan edustavat seurakunnan (Beetel) ja valtion (Daan) yhdistelmää. Ja kuten Aaronin kapinassa, vasikat tehtiin kullasta, Babylonin vertauskuvasta, ja kumpikin oli pedon kuva. Samoin kuin Aaron, Jerobeam sääti vuosittaisen juhlan ja esitti vasikat niiksi jumaliksi, jotka vapauttivat Jumalan kansan Egyptistä.

Ja Jerobeam sanoi sydämessään: Nyt valtakunta palautuu Daavidin huoneelle. Jos tämä kansa menee uhraamaan Herran temppeliin Jerusalemiin, silloin tämän kansan sydän kääntyy jälleen heidän herransa puoleen, Rehabeamin, Juudan kuninkaan, puoleen, ja he tappavat minut ja palaavat jälleen Rehabeamin, Juudan kuninkaan, luo. Niin kuningas piti neuvoa ja teki kaksi kultaista vasikkaa ja sanoi heille: On teille liikaa mennä ylös Jerusalemiin; katso, Israel, sinun jumalasi, jotka toivat sinut Egyptin maasta. Ja hän asetti toisen Beeteliin, ja toisen hän pani Daaniin. Ja tästä tuli synty; sillä kansa meni kumartamaan toista aina Daaniin asti. Ja hän teki uhrikukkuloiden temppelin ja asetti papeiksi kansan halvimpia, jotka eivät olleet Leevin pojista. Ja Jerobeam sääti juhlan kahdeksannessa kuussa, kuukauden viidentenätoista päivänä, Juudassa vietettävän juhlan kaltaisen, ja hän uhrasi alttarilla. Näin hän teki Beetelissä, uhraten niille vasikoille, jotka hän oli tehnyt; ja hän asetti Beeteliin niiden uhrikukkuloiden papit, jotka hän oli tehnyt. Niin hän uhrasi alttarilla, jonka hän oli tehnyt Beeteliin, kahdeksannen kuun viidentenätoista päivänä, siinä kuussa, jonka hän oli keksinyt omasta sydäimestään; ja hän sääti juhlan Israelin lapsille; ja hän uhrasi alttarilla ja poltti suitsuketta. 1. Kun. 12:26–33.

Jerobeam ”keksi omassa sydämessään”, mikä edustaa Uriah Smithin työtä hänen tuodessaan esiin ”omavaltaisen selityksen”, jonka varaan rakentaa profeetallinen mallinsa. Jerobeam seurasi Aaronin esikuvaa ja siten esitti väärin Egyptin jumalan tosi Jumalana. Se jumala, jonka sekä Aaron että Jerobeam tuottivat, perustui Rooman kaksitahoisen luonteen symbolin väärään soveltamiseen

valtiovallan ja kirkkovallan symbolina. Aaron ja Jerobeam samastivat kumpikin lohikäärmeen vallan kuvan pedon kuvan symboliikkaan. Näin ollen molemmat nuo pyhät kapinahistoriat edustavat Jumalan kansan suurta koetusta, jonka perusteella heidän iankaikkinen kohtalonsa ratkaistaan. Tämä koetus on inspiraation mukaan pedon kuvan muodostamisen koetus.

Ensimmäinen kiista Roomaa koskevasta symbolista kansasi ryöstäjinä, joka päättyi vuoden 1843 tienraivaajataulukkaan, väitti Antiokhos Epifaneen olevan ryöstäjä sen tosiasian sijasta, että ryöstäjät ovat Rooma. Ensimmäinen kiista edusti viimeistä kiistaa siitä, että kansasi ryöstäjät ovat Rooma, jossa nyt väitetään, että Yhdysvallat on ryöstäjät eikä Rooma. Antiokhos on kuitenkin Yhdysvaltojen symboli Danielin yhdestoista luvun jakeissa kymmenestä viiteentoista, joten alkuvalhe ja loppuvalhe siitä, ketä esitetään, ovat identtiset.

Pimeys ja epäselvyys siinä, mitä Antiokhos edusti viimeisinä päivinä, synnyttää epäselvyyttä pedon kuvasta, niin kuin tekivät myös Aaronin ja Jerobeamin kapinat. Epäselvyys pedon kuvasta ilmenee juuri sillä hetkellä, jolloin Jumalan kansan suuri koetus on pedon kuvan muodostuminen.

Herra on osoittanut minulle selvästi, että pedon kuva muodostetaan ennen armonajan päättymistä; sillä siitä on tuleva Jumalan kansalle suuri koetus, jonka perusteella heidän iankaikkinen kohtalonsa ratkaistaan. Teidän kantanne on niin sekava ristiriitaisuuksien vyyhti, että vain harvat joutuvat petetyiksi.

Ilmestyskirjan 13. luvussa tämä aihe esitetään selvästi; [Ilmestyskirja 13:11–17, lainattu].

”Tämä on se koetus, joka Jumalan kansan on kohdattava ennen kuin heidät sinetöidään. Kaikki, jotka ovat osoittaneet uskollisuutensa Jumalalle noudattamalla Hänen lakiaan ja kieltäytymällä hyväksymästä väärää sapattia, asettuvat Herran Jumalan Jehovan lipun alle ja saavat elävän Jumalan sinetin. Ne, jotka luopuvat taivaallista alkuperää olevasta totuudesta ja hyväksyvät sunnuntaisapatin, saavat pedon merkin.” Manuscript Releases, volume 15, 15.

Kun sisar White hyväksyi Millerin näkemyksen siitä, että ”jokapäiväinen” edustaa pakanallista Roomaa, hän totesi, että vuodesta 1844 lähtien oli omaksuttu ”muista näkemyksiä”, monikossa, jotka olivat tuottaneet ”pimeyttä ja sekavuutta”. Väärien näkemysten synnyttämä sekavuus ”jokapäiväisestä”, joka on pakanallisen Rooman vertauskuva samoin kuin ”sinun kansasi väkivaltaiset”, synnyttää sekavuutta ja pimeyttä koskien eroa Rooman ja Rooman kuvan välillä.

Ensimmäiset ja viimeiset kiistat Rooman vertauskuvasta tapahtuivat entisen liittokansan, joka oli syrjäytettävänä, ja kansan välillä, josta tuolloin oli tulossa Jumalan uusi liittokansa. Kiistaan sisältyi haluttomuus alistua vakiintuneille kieliopin säännöille, sillä jakeen neljätoista sana ”myös” Protestanttien taholta hylättiin, ja näin väitettiin, että ryövärien täytyi olla sama valta, jota edellisissä jakeissa esitettiin.

Se merkitsi Raamatun vääristämistä, kun Antiokhoksen täytyi olla ryövärit. Se oli yksityinen selitys, sillä jokainen totuutta vastaan oleva väärä oppi on yksityinen selitys. Itse kiistasta tuli perustava totuus, sillä se merkittiin vuoden 1843 pioneerikarttaan. Kartan vahvistaminen inspiraation kautta vahvisti ja oikeutti ”ryövärit” Rooman vertauskuvaksi sekä suurensi totuuden vakavuutta, sillä opin hylkääminen merkitsi sekä perustusten että Profetian Hengen auktoriteetin

hylkäämistä.

Oikea ymmärrys siitä, että sinun kansasi ryövärit edustavat Roomaa, lisättynä siihen profeetalliseen malliin, jonka enkelit antoivat William Millerille, sillä se oli yhtäpitävä sen profeetallisen mallin kanssa, jonka hän tuli ymmärtämään ja esittämään, nimittäin sen, että pakanallinen ja paavillinen Rooma olivat kaikkien hänen profeetallisten sovellustensa perusta.

Uriah Smithin yksityinen tulkinta, jossa hän samasti Danielin yhdestoista luvun jakeen kolmekymmentäkuusi pohjoisen kuninkaan Ranskaan ja sitten jakeessa neljäkymmentä Turkkiin, sisälsi kaksi väärää pohjoisen kuninkaan samastamista. Smithin perusteiden hylkääminen vuonna 1863 synnytti sokeuden, joka esti häntä näkemästä erästä kaikkein perustavinta profetian sääntöä, nimittäin tätä: että suunnilleen Kristuksen ajan kohdalla profetia kuvasi niitä nykyaikaisia hengellisiä toimijoita, joita muinaiset kirjaimelliset toimijat esikuvallisesti edustivat. Paavali opetti tämän totuuden nimenomaisesti osoittaessaan, että se, mikä tuli ensin, oli kirjaimellista ja sen jälkeen hengellistä.

Mutta se, mikä on hengellinen, ei ole ensimmäinen, vaan se, mikä on luonnollinen; ja sen jälkeen se, mikä on hengellinen. 1. Korinttolaiskirje 15:46.

Smith kuului liittokansaan, joka oli korvannut luopioituneen protestantismin Jumalan kansana, mutta hän puolusti heidän kapinaansa, kun hän hylkäsi seitsemän ajan kauden ja esitteli vuoden 1863 kaavionsa. Hänen yksityisen tulkintansa soveltaminen synnytti väärän käsityksen Ilmestyskirjan kuudennentoista luvun Harmagedonista, mikä on jälleen yksi koetus Rooman oikean ymmärtämisen suhteen.

Ensimmäisessä kiistassa rosvoista Smith edusti niitä, jotka olivat olleet osallisina kymmenen neitsyen vertauksen ensimmäisessä täyttymyksessä. Näin ollen hän pohjoisen kuninkaan suhteen omaksumallaan henkilökohtaisella näkemyksellään edustaa liittokansaa, joka ohitettiin vuosien 1856 ja 1863 välillä heidän tullessaan Laodikean seitsemännen päivän adventtikirkoksi. Kuten protestantit rosvoja koskeneessa kiistassa, Smith sivuutti sen raamatunkohdan kieliopillisen auktoriteetin, jonka hän väänsi yksityisen tulkintansa mukaiseksi, sillä kieliopillisesti pohjoisen kuningas jakeesta kolmekymmentäyksi jakeeseen neljäkymmentäviisi on aina ja yksinomaan paavillinen valta.

”Jatkuvaa” koskevan kiistan myötä Willie White ja A. G. Daniells toivat Adventin historiaan valheita tukeakseen vanhaa protestanttista näkemystä, jonka mukaan ”jatkuva” edusti Kristuksen pyhäkköpalvelusta. Tuo nimenomainen historia on tunnistettu Habakukin tauluissa, mutta on tärkeää panna merkille se väärä todistus, joka liittyi virheellisen näkemyksen edistämiseen ja vakiinnuttamiseen, sillä oikea ymmärrys tunnistettiin Millerin toimesta 2. Tessalonikalaiskirjeessä, jossa kysymys on niiden välisestä vastakohtaisuudesta, jotka rakastavat totuutta, ja niiden, jotka uskovat valheen.

”Jatkuvaa” koskeva kiista lisää rivin rivin päälle rakentuvaa ymmärrystä siitä, että Rooman viimeinen kiista tapahtuu Pyhän Hengen vuodatuksen aikana. Kun Pyhää Henkeä vuodatetaan ylhäältä, alhaalta nousee voima, joka valtaa ne, jotka ottavat sen vastaan Jumalan voimana, vaikka

se on väkevä eksytys.

”Kaksi suurta kiistassa olevaa valtaa toimii, toinen alhaalta, toinen ylhäältä. Jokainen ihminen on jommankumman salaisen vaikutuksen alainen, ja hänen tekonsa paljastavat sen innoituksen luonteen, josta ne lähtevät. Ne, jotka ovat yhdistyneet Kristukseen, toimivat aina Kristuksen linjojen mukaisesti. Ne, jotka ovat yhteydessä Saatanaan, toimivat johtajansa innoituksen alaisina vastustaen Pyhän Hengen voimaa ja toimintaa. Ihmisen tahto on jätetty vapaaksi toimimaan, ja toiminnan kautta paljastuu, mikä henki vaikuttaa sydämessä. ‘Heidän hedelmistään te tunnette heidät.’” The 1888 Materials, 1508.

Profetallinen vastakohta kiistassa ”jokapäiväisestä” on lohikäärmeen symbolin tunnistaminen Kristuksen symboliksi. Ne, jotka hylkäävät tämän totuuden, hylkäävät samalla myös Millerin tehtävän, sillä hän löysi tämän totuuden, ja näin tehdessään he hylkäävät Pyhän Hengen ja tekevät anteeksiantamattoman synnin.

Seuraavassa artikkelissa käsittelemme Roomaa koskevaa kiistaa, joka ilmeni pian 11. syyskuuta 2001 jälkeen.

”Elämme aikaa, jolloin elämä on mitä kallisarvoisinta ja mitä kiinnostavinta. Kaiken loppu on lähellä. Hätkähdyttäviä tapahtumia avautuu lakkaamatta eteemme; sillä näkymättömät voimat ovat toiminnassa ja ilmaisevat voimakasta aktiivisuutta. Alhaalla olevat pimeyden vallat vaikuttavat ihmisiin, ja pahat ihmiset tekevät yhteistyötä pahojen enkelien kanssa sotiakseen Jumalan käskyjä ja Jeesuksen uskoa vastaan; samalla ylhäältä tuleva voima vaikuttaa niihin, jotka suostuvat jumalallisiin vaikutuksiin, ja Jumalan kansa tekee yhteistyötä taivaallisten olentojen kanssa. Mikään muu kuin todellinen, aito usko ei kestä sitä koetusta, joka näinä viimeisinä päivinä tulee jokaisen ihmissielun osaksi häntä koetellakseen ja tutkistellakseen. Jumalan täytyy olla meidän turvamme; emme voi luottaa muotoon, tunnustukseen, seremoniaan tai asemaan emmekä ajatella, että koska meillä on nimi, että elämme, kykenisimme kehtämään koetuksen päivänä. Kaikki, mikä voi järkkyyä, järkkyy, ja ne asiat, joita näiden viimeisten päivien petokset ja harhat eivät voi järkyttää, pysyvät. Kiinnittäkää sielu iankaikkiseen Kallioon; sillä yksin Kristuksessa on turva. Jeesus kuvasi aikaa, jossa elämme, vaaran päiviksi. Hän sanoi: ‘Sillä niin kuin oli Nooan päivinä, niin on myös Ihmisen Pojan tulemus oleva. Sillä niin kuin ihmiset söivät ja joivat, naivat ja naittivat, niinä päivinä ennen vedenpaisumusta, aina siihen päivään asti, jona Nooa meni arkkiin, eivätkä tienneet, ennen kuin vedenpaisumus tuli ja vei heidät kaikki mennessään; niin on myös Ihmisen Pojan tulemus oleva.’ ‘Samoin myös, niin kuin oli Lootin päivinä: he söivät, joivat, ostivat, myivät, istuttivat ja rakensivat; mutta sinä päivänä, jona Loot lähti Sodomasta, satoi taivaasta tulta ja tulikiveä, ja se hukutti heidät kaikki. Aivan samoin on oleva sinä päivänä, jona Ihmisen Poika ilmestyy.’ ‘Mutta kun Ihmisen Poika tulee kirkkaudessaan ja kaikki pyhät enkelit hänen kanssansa, silloin hän istuu kirkkautensa valtaistuimelle. Ja hänen eteensä kootaan kaikki kansat, ja hän erottaa heidät toisistaan, niin kuin paimen erottaa lampaat vuohista. Ja hän asettaa lampaat oikealle puolelleen, mutta vuohet vasemmalle. Silloin Kuningas sanoo oikealla puolellaan oleville: Tulkaa, minun Isäni siunatut, ja omistakaa se valtakunta, joka on ollut teille valmistettuna maailman perustamisesta asti.’ Elämänvaelluksemme tässä elämässä ratkaisee iankaikkisen kohtalomme siellä; meidän päätettäväksemme jää, olemmeko niiden

joukossa, jotka perivät Jumalan valtakunnan, vai niiden, jotka menevät pois ulkonaiseen pimeyteen. Jumala on tehnyt kaiken tarpeellisen meidän pelastukseksenne; käyttäkäämme siis hyväksemme sitä, mikä on hankittu äärettömällä hinnalla. 'Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä.'” Youth Instructor, 3. elokuuta 1893.